

HELDEWIJS KOMT ONAANGEDIEND
 BIJ DEN BISSCHOP.
 ZIJN GESPREK. ZIJN TERUGREIS.
 HIJ GEEFT BEVELEN AAN ZIJN MEID.

Heldewijs belde aan 't bisschoppelijk paleis. Een knecht, die een zeer voornaam gezicht trok, liet hem binnen.

— Zeg tegen Monseigneur, dat de pastoor van Lapscheure hier is, wilt ge, vriend ?

— Ik weet niet, of Monseigneur tijd heeft om u te ontvangen.

— Dat gaat u niet aan ook. 't Is een zaak tusschen Monseigneur en mij.

De knecht keek zeer beleedigd.

— Allo, vriendje, doe uw werk ! Bekommer u er niet over of de bisschop tijd heeft om mij te ontvangen. Zeg hem dat ik hier ben. Ik zal intusschen in deze spreekkamer wat rusten. Maar vraag Monseigneur of hij mij niet te lang laat wachten, want ik moet nog terug naar mijn parochie.

— Ge hebt nog al veel noten op uw zang.

— Toe, vriendje, ga nu, 't is te warm om ruzie te maken. 's Keizers kat... ge kent dat spreekwoord, hé ? Allo, als gij mij niet aandient, ga ik zelf.

En de daad bij het woord voegend, verliet de priester de spreekkamer en trok recht naar het bijzonder vertrek van den bisschop.

— Dat mag niet ! riep de knecht.

Maar Heldewijs stoorde zich niet aan het protest van den dienaar, doch klopte aan.

— Binnen ! klonk een zware stem.

Met den hoed in de hand trad de priester in de kamer. Hij boog beleefd en bleef bij de deur staan.

— Pastoor Heldewijs ! riep de kerkvorst verwonderd en eenigszins verstoord. Zoo onaangediend...

— Vergeef mij, Monseigneur, maar de knecht had veel lust om ruzie te maken en weinig lust om mijn bezoek aan te kondigen. En daar ik nog terug moet naar mijn parochie, drie uur van hier, dacht ik...

— Genoeg, genoeg ! onderbrak de bisschop met de hand wuivend.

Dan duidde hij een stoel aan en gelastte Heldewijs zich neer te zetten.

— Ik heb u laten roepen, pastoor Heldewijs, om uitlegging te bekomen over zekere geruchten, de priesterlijke waardigheid betreffend. Ge weet, ik verlang, dat het ambt steeds hooggehouden wordt. Het voegt een geestelijke niet, de herbergen te bezoeken, daar te drinken, te lachen, te praten, te spelen. En mij is ter oor gekomen, dat de herder van Lapscheure zijn schapen zulke voorbeelden geeft, voorbeelden, die verre van stichtend zijn. Wat hebt ge daarop te antwoorden ?

— Blinden oordeelen zonderling over kleuren, Monseigneur.

— Verklaar u nader.

— Te Sluis op de kade staan de beste stuurlieden en hier op de markt wandelen de wijste raadslieden, Monseigneur.

— Maar dat is geen antwoord ! Ik eisch uitlegging !

— Van onzen Goddelijken Meester zei men ook, dat Hij een vriend van wijnzwelgers geworden was, omdat Onze

Heer de zondaren opzocht, ten einde ze te bekeeren. En men vertelde nog veel meer, dat eveneens laster was. Als men nu Onzen Heer reeds zoo behandelde, wat moet ik, arme dwaas, dan niet verwachten ?

— Die tijdingen zijn dus laster, wilt ge zeggen ?

— Mag ik u een voorstel doen, Monseigneur ?

— Laat hooren !

— Zij, die mij van al die leelijke dingen betichten, moest ge eens verzoeken, een Zondag op mijn parochie te vertoeven. En dan zullen zij een nieuw verslag uitbrengen, als ge 't goed vindt, Monseigneur.

— Welnu, ik zal de noodige maatregelen nemen. Zondagmorgen kunt ge de heeren verwachten en ze zullen wel blijven tot Maandag, als ik 't hun vraag.

— Opperbest, Monseigneur.

— Wilt ge nog iets nuttigen voor uw terugkeer ?

— Dank u, ik ben wat haastig, Monseigneur.

Heldewijs nam afscheid, verliet het paleis en de aloude stad Brugge.

De pastoor van Damme stond met een lange pijp bij het kerkhof zijn ambtgenoot op te wachten.

— Hoe is 't afgelopen ? vroeg hij reeds uit de verte.

— Opperbest, maat. Ge zult er van hooren, Maandag of Dinsdag !

— Vertel eens wat ; kom mee, we zullen nog een uurtje praten. 't Is lang licht.

— Neen, neen, ik ga recht door. En ik laat niets los vóór de volgende week.

En met de hand wuivend, vervolgde Heldewijs zijn weg naar Lapscheure. Te Moerkerke stak hij even het hoofd in de pastorie, om te zien, of de snapachtige wijfjes het doodsbed van zijn overleden ambtgenoot niet ontwijdden. Gelukkig ; de kuisch van dien morgen had geholpen.

— Nog een klein uurtje, mompelde Heldewijs, het dorp verlatend.

Vroolijk en welgemoed kwam de geestelijke in zijn eigen woning aan.

— Klara, Zondag krijgen we bezoek !

— Bezoek ?

— Ja, drie gasten, denk ik. Maak de bedden op de groote kamer gereed. Wat den kost betreft, niets bijzonders, hoor, integendeel : bereid een mager potje.

— Maar, mijnheer de pastoor !

— Doe wat ik zeg ! Aardappelen en rapen zijn meer dan voldoende. 's Avonds grof brood en wat flauwe thee.

— Ze zullen nooit meer willen terugkeeren !

— Ik vraag niets beters. En nu ga ik een pijpje rooken en een glas bier drinken. Binnen een uurtje moogt ge 't avondeten gereedzetten.

— Wat heeft de bisschop gezegd ?

— Ah ! gij nieuwsgierige neus ! De naaste week zult ge alles weten, hoor, nu moet ge geduld hebben. Dat is een goede oefening.

Heldewijs ging fluitend naar zijn studeervertrek.

HANS VAN HORENBEEK

De Pastoor van Lapscheure

L. OPDEBEEK
UITGEVER ❖ ❖ ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

MERKWAARDIG LEVEN

VAN

FRANCISCUS HELDEWIJS

PASTOOR VAN LAPSCHEURE

Pentekeningen van STAN VAN OFFEL
Kleuromslag van EDMOND VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN